

רע"פ 3638/18 - שירן בר טוב אלימי נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 3638/18

לפני:

כבוד השופט י' אלרון

המבקשת:

שירן בר טוב אלימי

נ ג ד

המשיבה:

מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט
המחוזי חיפה מיום 1.5.2018 בעפ"ת 10502-04-18
שניתן על ידי כב' השופט א' בולוס

בשם המבקשת:

עו"ד מתן סדן

החלטה

1. בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בחיפה (השופט א' בולוס) בעפ"ת 10502-04-18 מיום 1.5.2018, בגדרו נדחה ערעור המבקשת על פסק דינו של בית משפט השלום לתעבורה בחדרה (השופט א' אחטר) בתת"ע 2348-08-17 מיום 1.2.2018.

רקע והליכים קודמים

2. נגד המבקשת הוגש כתב אישום, המייחס לה עבירה בניגוד לתקנה 54(א) לתקנות התעבורה,

עמוד 1

התשכ"א-1961. על פי עובדות כתב האישום, נהגה המבקשת ברכב במהירות 161 קמ"ש בדרך שאינה עירונית עם שטח הפרדה בנוי, בה מותרת מהירות מירבית של 90 קמ"ש בלבד.

3. ביום 27.11.2017 התייצב בא כוח המבקשת לדיון והגיש בקשה, בהסכמת בא כוח המשיבה, לדחיית מועד ההקראה בהליך ליום 1.2.2018. עוד באותו היום קיבל בית המשפט את הבקשה, והדיון נדחה כמבוקש.

4. המבקשת ובא כוחה לא התייצבו לדיון שהתקיים ביום 1.2.2018. משכך, הרשיע בית משפט השלום לתעבורה בחדרה את המבקשת בהיעדרה, לפי סעיף 240(א) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982, וגזר עליה מספר עונשים, בין היתר קנס בסך 2,000 ש"ח ופסילה מקבלת או החזקת רישיון נהיגה למשך שלושה חודשים.

5. ביום 28.2.2018 הגישה המבקשת לבית משפט השלום לתעבורה "בקשה דחופה לביטול פסק דין בהעדר", ובה טענה כי "טעות" או בעיה במערכת המחשוב גרמה לכך שבא כוחה לא נרשם כמייצגה בהליך, וטעות זו הובילה לכך שלא התייצבה לדיון בעניינה, שכן היא ובא כוחה לא קיבלו זימון כדיון.

לגוף העניין, טענה המבקשת כי הרכב בו נעברה העבירה הינו רכב שכור, והכחישה כי היא או בעלה נהגו ברכב. יחד עם זאת, טענה המבקשת כי יש להסב את כתב האישום על שמו של בעלה, מבלי שהציגה נימוק לכך.

6. בית משפט השלום דחה את הבקשה, וקבע, בין היתר, כי טופס הבקשה לדחיית מועד הדיון, אשר בו צויין מועד הדיון המבוקש, ועליו חתם בא כוח המבקשת, מהווה זימון כדיון.

עוד קבע בית משפט השלום כי בקשתה של המבקשת להסב את כתב האישום על שמו של בעלה מעוררת תמיהה, נוכח טענת המבקשת כי אף בעלה לא נהג ברכב.

בית משפט השלום הדגיש כי המבקשת "נרשמה כמי שמחזיקה ברכב", ולא הוצגו בפניו ראיות הסותרות את הרשעתה מכוח חזקת הבעלות, לפי סעיף 27(א) לפקודת התעבורה [נוסח חדש].

7. ביום 27.3.2018 הגיש בא-כוח המבקשת "בקשה לעיון חוזר בשל נסיבות חדשות", וצירפה לבקשה תצהיר מטעם בעלה, בו ציין כי "אני לוקח עלי את כל האשמה במלואה". כן צורף הסכם שכירות הרכב, בו מופיע שמו של בעלה של המבקשת כנהג הרכב השכור, ואילו שמה מופיע כשוכרת בלבד. בבקשה נטען כי שמה של המבקשת מופיע בהסכם שכירות הרכב אך בשל דרישת חברת ההשכרה, נוכח העובדה כי בעלה לא היה אזרח ישראל בעת החתימה על הסכם השכירות. לפיכך, התבקש בית משפט השלום להסב את כתב האישום על שם בעלה של המבקשת.

8. בית משפט השלום דחה אף בקשה זו, תוך שציין כי "ההליך בו נקט בא כוח המבקשת אינו קיים ואינו נהוג על פי סדרי הדין", וכי "אין בעובדות החדשות אשר הועלו כדי להיעתר לסעד המבוקש".

9. בעקבות החלטה זו, הפקידה המבקשת את רישיונה במזכירות בית משפט השלום בחדרה ביום 10.4.2018.

10. בערעורה לבית המשפט קמא, שבה המבקשת על טענותיה באשר לעיוות הדין שנגרם לה, וצירפה, כתימוכין, את תצהירו של בעלה ואת הסכם שכירות הרכב המעידים, לטענתה, כי לא היא זו שנהגה ברכב השכור בעת ביצוע העבירה.

11. בית משפט קמא דחה, "לא בלי התלבטות", כלשונו, את הערעור, וקבע כי יש לזקוף לחובת המערערת את העובדה כי בחרה לחשוף עובדות ואסתמכאות נוספות בעניינה רק לאחר שנדחו בקשותיה הקודמות, זאת למרות שאלו היו בשליטתה או בידעתה עוד קודם לכן.

ובהמשך:

"התחכמות זו תהיה בעוכרי המערערת [המבקשת - י' א']", מעידה על חוסר תום לב בהתנהלותה, ושומטת היא את הבסיס תחת טענתה לעיוות דין".

12. בנוסף לכך, סבר בית משפט קמא כי היענות לערעור המבקשת תהווה מתן הכשר להתנהלות שבמהותה "חתירה תחת עיקרון סופיות הדיון ותגרום להשחתת זמן שיפוטי לשווא".

על החלטה זו הגישה המבקשת בקשת רשות ערעור.

הבקשה למתן רשות ערעור והכרעה בה

13. בבקשתה, חוזרת המבקשת על טיעוניה כפי שהוצגו בבית משפט קמא, בכלל זה באשר לנסיבות אי-התייצבותה לדיון בבית משפט השלום, ובאשר לראיות המוכיחות, לטענתה, כי לא היא נהגה ברכב השכור בעת ביצוע העבירה.

משכך, טוענת המבקשת כי יש לקבל את בקשתה ולהורות על ביטול פסק דינו של בית משפט השלום לתעבורה בחדרה.

14. הלכה היא כי רשות ערעור שני ניתנת במשורה ובמקרים חריגים, בהם מעוררת הבקשה סוגיה עקרונית, בעלת חשיבות כללית - משפטית או ציבורית, או כאשר נגרם עיוות דין בעניינו של המבקש (ראו למשל: רע"פ 2412/18 אל סיד נ' מדינת ישראל (11.4.2018)).

15. למרות טיעוני המבקשת, הבקשה שלפניי אינה נופלת בגדרם של מקרים חריגים אלה. לא מצאתי כי יש להתערב בפסק דינו של בית משפט קמא, אשר דן בהרחבה בטענות המבקשת.

16. משכך, דין הבקשה להידחות.

ניתנה היום, ב' בסיון התשע"ח (16.5.2018).

ש ו פ ט
